

Andagt den 4. juli kl. 12.00i Ribe Domkirke

Præludium

Nådeshilsen

Salme: 736 den mørke nat forgangen er

Bøn

Læsning

Epistlen skriver apostlen Paulus til romerne: Alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud, og ufortjent gøres de retfærdige af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Ham gjorde Gud ved hans blod til et sonoffer ved troen for at vise sin retfærdighed, fordi han havde ladet de tidligere syndere ustraffede, dengang han bar over med dem, for i den tid, der nu er inde, at vise sin retfærdighed, så han selv er retfærdig og gør den retfærdig, som tror på Jesus. Hvad bliver der så af vores stolthed? Den er udelukket! Ved hvilken lov? Ved gerningernes? Nej, ved troens lov! For vi mener, at et menneske gøres retfærdigt ved tro, uden lovgerninger. Rom 3,23-28

Genskrivning

I spørger mig: Skal vi så bare synde videre for at få mere tilgivelse? Nej, det skal vi ikke, for vi har i dåben fået et helt andet forhold til synden. Da vi blev døbt til Jesus Kristus, blev vi samtidig sendt i døden med ham. Men så skal vi også genopstå sammen med ham. Og det er sket allerede i dette jordiske liv. Her er vores gamle jeg skrækket af ved vores forhold til Kristus, og derfor har synden, som hørte til vores krop, ingen magt over os. Sammen med Kristus er vi døde for verden og ikke længere slaver af synden, for døde kan ikke trække mere. Som døde i Kristus tror vi på, at vi skal være levende med ham. Og husk, Kristus døde for alle vores synders skyld og det gjorde han en gang for alle. Døden kan ikke igen komme til ham, nu hvor han er hos Gud. Så I kan gå ud fra, at jeres død med Kristus i dåben også er en død fra synden. I lever nu med Gud, og har dermed fået et nyt liv.

Reduktion: Når vi er døbt, er vi ét med Kristus i hans død, og som mennesker har vi hans død med os og derfor også hans opstandelse.

Salme: DDS 397 Trods længselens smerte

Prædiken

Orgelstykke

Fadervor og velsignelse

Salme DDS 52 Du Herre Krist

Postludium

SYND

”Alle har syndet” indleder Paulus det lille stykke fra Romerbrevet, som er den kommende søndags epistellæsning.

Det lyder ikke godt, at alle har syndet. Et sådant udsagn kan godt gøre én lidt modløs og samtidigt også lidt obsternasig, for har vi virkelig det? Har vi alle syndet? Står det virkelig så galt fat? Er det ikke vel pessimistisk formuleret?

Ordet `synd` har ikke en særlig flatterende klang. Godt hjulpet af generationer af meget bastante og meget håndfaste tydninger af `synd` i retning af moralsk skørlevned og det, man nu fandt syndigt, er ordet `synd` et begreb mange helst ikke bruger. Det kunne være `synd` forstået som alt lige fra kortspil til dans. Sådan forstod, husker jeg, min egen bedstemor begrebet synd.

⌘

Idag vil mange se ordet synd som del af et mørkesprog, som kommer fra uoplyste mørkemænds munde.

Konkretiseringer af synden som den med kortspil og dans har det da også med at blive verdensfjendske og hvad værre er, de gør, at vi glemmer det egentlige og betydningsfulde – ja, vil jeg sige, det helt uundværlige - ved begrebet `synd`.

Jo, ludomani kan ødelægge et menneskes liv, ruinere det og bringe andet og mere end økonomiske smerter, men spil er jo også leg og fællesskab, ligesom det er skønt at danse. Det er kropslig udfoldelse, samvær, glæde og fornøjelse. Det er således let at havne i en alt for enkelt og håndfast moralsk definition af begrebet synd, men når man så tager afstand til den forståelse, bliver det samtidigt alt for let at skyde begrebet til side.

⌘

Det er – vil jeg påstå - vigtigt at have ordet synd med i vores dagligsprog – det er skidt, hvis det glider helt ud af sproget.

Og desuden har Paulus ret: Alle har syndet.

Uden en forståelse af os som syndere mister vi let sansen for, hvem vi egentlig er, og hvad et menneske er.

Vi må gerne have tiltro til hinanden, vores egne og hinandens evner, men synden er jo med at understrege et realistiske syn på os selv og andre.

Mennesket er ikke perfekt, og de fællesskaber og samfund, vi skaber er det heller ikke. Det er nemmere at tage fat om problemerne og holde fast på vores ansvar, ved en indrømmelse af egen synd. Altså, at der virkelig er noget for os hver især at tage fat på i denne verden.

Der er en grund til, at en af vores elskede salmer slutter med de formanende bønssord til Gud:

Så lær mig da, herre, at dig til behag/ Jeg bruger det pund mig blev givet,/At fylde med hæderligt virke min dag,/At hjælpe og værne om den, som er svag, /at elske thi deri er livet.(DDS 728,4)

Det kommer ikke bare af sig selv. Vi har brug for at høre det igen og igen, og der er al god grund til at bede vorherre om hjælpe til at leve sådant. Hæderligt virke, at hjælpe og værne om hinanden, er opgaven, men vi mennesker er ikke perfekte, hvorfor begrebet synd er væsentlig at have med i sin forståelse af, hvad et menneskeliv rummer, og hvad karakteriserer det menneskelige fællesskab.

⌘

Den fremtrædende teolog Robert W. Jenson skriver om synden i *A Theology in Outline* (Oxford 2016), at synd er, at vi ikke er et med Gud og hinanden. Synd er at ødelægge sit forhold til Gud og medmennesket og i stedet at følge de destruktive impulser og døden i os (76). Synd er den disharmoni, som opstår og er mellem os og Gud. Synd er brud på en grundlæggende enhed.

Fællesskabet mellem Gud og menneske kom først, men det fik sin ende. Det er, hvad myterne i Bibelsens første beretninger fortæller: Syndefaldsberetningen sender Adam og Eva ud af paradiset have, og Kain får den dom over sit liv, da han har dræbt sin bro Abel, at han skal flakke om hid og did.

Sådan kan disse stærke grundfortællinger udfolde det menneskelige vilkår. Men hvad Paulus så understreger i sit brev til romerne er mere end at tydeliggøre denne afsløring af vi mennesker. Han siger:

Alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud, og ufortjent gøres de retfærdige af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus.

Alle har syndet, ja, men synden har ikke længere magt over os. Den oprindelige enhed mellem Gud og menneske er ikke blot fortid, men den er pga. Gud selv også både nutid og fremtid.

Vi hører det sagt til os hver gang, vi har været til alters og her modtaget Jesu legeme og blod. Når vi bliver sendt fra alterbordet lyder disse bortsendelsesord:

Den korsfæstede og opstandne frelser, vor Herre Jesus Kristus, som nu har givet os sit hellige legeme og blod, hvormed han har gjort fyldest for alle vore synder, han styrke og opholde os derved i en sand tro til det evige liv. Fred være med jer.

Med de ord går vi ned på vores plads i skibet igen og snart derefter ud af kirkedøren, ud på domkirkepladsen og ud i hverdagen.

Her handler det ikke om den ene og den anden, større eller mindre synd, vi har gjort – alt det, som samme Paulus så rigt udfolder i sine lastekataloger – og om, at nu kan vi klare skærene en uge igen. Det handler derimod om den grundlæggende frihed, vi er givet i dåben, at vi nu har fået et andet forhold til synden.

Føler vi os klædt af til skindet og mærker vi, igen og igen, at vi ikke slår til, så skal vi dog leve med håb, som hans kors, død og opstandelse er for os. Midt i dette uperfekte liv går han sammen med os, giver han os del i sit ord og vil han, at vi skal leve efter hans ånd.

Det ske i Jesu navn!